

ANNIE LUCAS

Lys i Mørket.

EN FORTÆLLING
FRA DEN FRANSK-TYSKE KRIG

Fortsat.

Conrad sprang op ad Trappen, greb begge mine Hænder og holdt dem fast i et Haandtryk, der udtrykte mere Glæde, end de varmeste Ord kunde have gjort, og saa mig ind i Ansigtet med et Blik, for hvilket mine Øjne sænkede sig. Jeg var imidlertid den første, der talte, men min Stemme skjalv, da jeg sagde: „Det var i Sandhed en uventet Glæde, Kaptajn von Edelstein. Min Fader vil — „blive saa glad,“ vilde jeg have sagt, men holdt pludselig inde og udbrød: „Aa, Conrad, han er saa syg — han er ved at dø!“

„Mit stakkels Barn!“ sagde den dybe, sympatheticke Stemme, jeg havde længtes saa meget efter igen at høre, „er det virkelig sandt?“

„Ak ja! Men lad mig kalde paa Blaise eller Pierre, at de kan føre Deres Hest bort.“

„Nej, Leonie, jeg kan ikke! Jeg kan kun blive her et Øjeblik. Men fortæl mig om Deres Fader.“

Jeg gjorde det i faa, ilsomme Ord og med en Stemme, der skælvede af Bevægelse. „Men,“ sluttede jeg, „Deres Offer har ikke været forgæves, Kaptajn von Edelstein; han erkender Guds Ords Sandhed og lytter daglig til det. Jeg tror — det haaber jeg — at han ser hen til Jesus.“ Idet jeg derpaa frigjorde mine Hænder, som han havde holdt hele Tiden, medens vi havde talt, tog jeg Bibelen op af Lommen og lagde den i hans Hænder. „Jeg kan ikke takke dem nok,“ sagde jeg. „Aa, hvorledes kunde De dog gøre det?“

„Det var intet,“ sagde han med Inderlighed, „intet. Men jeg er kommen for at kræve den tilbage nu, kære Leonie. Jeg bringer Dem den samme Juvel i en simplere Indfatning; det var den eneste, jeg kunde skaffe til Veje.“ Han løsnede sin sammenrullede Kappe fra Sadlen og tog en simpelt indbunden fransk Bibel ud, som han lagde i min Haand.

„Hvorledes har De selv haft det?“ vedblev han ømt, „De ser bleg og overanstrengt ud. Har De følt Dem alene?“

„Nej, ikke siden jeg fandt Deres Bibel. Aa, jeg tror næppe, jeg kunde have gennemlevet disse sidste Uger uden den og de Sandheder, de har lært mig!“

„Kære Barn!“ sagde han sørgmødig, „og jeg maa overlade Dem at bære det altsammen alene!“

„Maa De tage bort straks?“

„Ja, jeg har ikke et Øjeblik tilovers. Jeg har været Overbringer af Despatches, har redet haardt og har gjort en lang Omvej for at tilliste mig dette korte Møde med Dem, Leonie. De maa lade mig sende Dem et Pas til Tyskland; jeg frygter, De snart vil trænge til det, og jeg kan let skaffe det til Veje. Gud vil beskytte Dem og være hos Dem. Og nu Farvel. Disse udmattede Heste vil næppe være i Stand til at bære os til Belfort, og vi har nogle ujevne Veje at passere gennem Drey og Montvilleskoven.“

Skovene! O, hvilken Frygt og Smerte der gjenbevede mig! Netop forrige Aften havde jeg hørt Barbe sige, at disse Skove var fyldte med francs-tireurs, der laa paa Vagt efter nogle tyske Tropper, som ventedes at skulle passere derigennem.

„Gennem Skovene! O, Conrad, De maa ikke ride den Vej!“

„Men det er den eneste Vej, Leonie!“

„De er fulde af francs-tireurs! Jeg hørte Barbe sige det i Gaar Aftes!“

„Det er nok muligt, men vi maa løbe den Risiko.“

„Men det er næsten den visse Død. O, Conrad, Conrad, tag ikke den Vej, gør det ikke for Deres Moders Skyld, for Theklas! De er alene og Officer! O, Conrad, for deres Skyld — løb ikke en saa frygtelig Risiko!“

„Kæreste Leonie,“ svarede han med en lav, rolig Stemme, som dannede en stærk Modsetning til det vilde Oprør, hvori jeg befandt mig, „kæreste Leonie, en Soldat maa adlyde sin Ordre. Og vort Løsen — Deres og mit, vi kæmper under samme Banner — er: „Frygt ikke, thi jeg er med dig.“ Han har bevaret mig hidtil under Farer, mod hvilke disse, som vækker Deres Frygt nu, er intet. Han kan fremdeles bevare mig. Og han vil drage Omsorg for Dem, Leonie! til Ham overlader jeg Dem. Og nu maa jeg afsted. Farvel.“

Han havde holdt min Haand i begge sine, medens han talte; i eet kort Øjeblik saa han mig fast ind i Ansigtet, og som ved en pludselig Indskydelse bøjede han sig ned og kyssede min Pande. Derpaa vendte han sig hurtigt bort, ledte sin Hest ud paa Vejen og sprang i Sadlen, og idet han med Sporerne drev det dampende Dyr fremad, vendte han sig atter om for at give mig et lyst Afskedsblik og Smil.

Jeg stod og saa efter ham, til han forsvandt ved en Omdrejning af Vejen, og opdagede, at han i det mindste havde een Ledsgager — en ridende Ordonans — med sig; derpaa vendte jeg tilbage til min Post i min Faders Værelse.

FJORTENDE KAPITEL.

Drecyskovene.

Saa blaagligt hvidt hans Aasyn er Som Døden! — O, er den ham nær? Hans Mund er stum, hans Øje lukket; Er Dødens Engel alt paa Flugt Med ham fra Livet her?

Ingen anden i Huset end jeg havde set Gæsten; ja, det var altsammen foregaaet saa hurtigt, at hvis det ikke havde været for den franske Bibel, jeg holdt i min Haand, kunde jeg have troet, at det kun var en Drøm.

Min Fader sov endnu, og jeg satte mig atter ved Vinduet, ikke saa meget for at se ud, thi Mørket faldt allerede paa; men jeg følte mig nærmere Conrad der. Aa, disse frygtelige Skove! Vilde han komme uskadt igennem dem? Efter at have opsendt en indtrængende Bøn for ham vendte mine Tanker sig til de faa søde Øjeblikke, da hans Haand havde holdt min, hans Stemme havde lydt ind i mit Øre, hans Øje havde set ind i mit Ansigt.

Men da hørtes der pludselig en Lyd, der fik Blodet i mine Aarer til at isne — klart, skærpt og gennemtrængende lød Knaldet af en Gevær-salve. En Pause, under hvilken mit Hjerte syntes at høre op med at slaa. Derpaa endnu et enkelt Skud. Det kom fra Drecyskovene, og jeg vidste, Conrad endnu ikke kunde have passeret dem. Jeg sad bedøvet og tilintetgjort. „O, Conrad, min Ven, min Ven! hvor er du?“ mumlede jeg atter og atter.

Det blev mørkere. Med et Instinkt, der bringer os til at erindre og udføre de mest hverdagsagtige Ting, naar vore Nerver er anspændte til det alleryderste, huskede jeg pludselig, at det var min Faders Spisetid. Jeg vækkede ham og gav ham hans Mad efter at have tændt Lampen. Han var tung og døsig i en paafaldende Grad — jeg vilde have bemærket det til enhver anden Tid, men jeg havde kun een Tanke den Aften — og faldt straks igen i Søvn.

Derpaa indtog jeg atter min Plads ved Vinduet. Jeg kunde ikke tænke, jeg kunde ikke bede, alt var navnløs Rædsel.

Hvor længe jeg sad saaledes, kan jeg ikke sige; men tilsidst kunde jeg ikke holde det ud længere. Jeg stod op og ringede paa Barbe. Jeg havde fattet en fortvivlet Beslutning; jeg maatte have Ende paa denne Uvished, ellers vilde jeg blive vanvittig. Barbe kom, og jeg vendte mig mod hende med tungent Fatning; men da hun fik Øje paa mit ligblege Ansigt, næsten skreg hun ud:

„Men, Frøken, hvad er der paa Færde? De ser jo ud som et Spøgelse! De er syg!“

„Nej, Barbe, jeg er ikke syg,“ svarede jeg rolig, men med en Stemme saa kold og haard, at jeg næppe kendte den selv; „men jeg vil have dig til at sidde hos min Fader. Jeg maa forlade Værelset for en Stund, — det trykker mig; jeg kan ikke trække Vejret.“ Sandt og dog ikke sandt. Jeg følte mig som en Løgnar, men vovede dog ikke at meddele hende min Hensigt.

„Ja, stakkels Barn,“ sagde hun, „denne Byrde er for tung for Deres unge Skuldre. Men der er ganske vist noget paa Færde; De ser saa bleg og forunderlig ud. De er syg, Frøken!“

„Nej, nej, Barbe, overlad mig kun til mig selv en Times Tid; bryd dig ikke om mig. Jeg er ikke syg nu, og jeg skal nok faa det bedre til den Tid.“

„Ja, eller værre; thi til den Tid maatte jeg have Vished.“

Men Barbe var kun halvt tilfredsstillet; hun paastod at ville give mig styrkende Draaber, overvældede mig med kærtegnende Ord og bønfuldt mig om straks at gaa til Hvile. Men jeg forsikrede hende, at jeg kun trængte til at være en Times Tid ude af det kvalme, stille, svagt oplyste Værelse; saa lod hun mig da tilsidst gaa, men blev staaende med Dørgrebet i Haanden og saa efter mig, til jeg var traadt ind i mit eget Værelse. Saa snart hun havde lukket Døren, listede jeg mig forbi den igen og gik hurtigt og sagte ned ad Trappen og ind i Køkkenet, hvor Pirre og Victoire sad ved Ilden.

„Hvor er Blaise, Pirre?“ spurgte jeg rolig. „Send ham straks ind til mig i Bibliotheket.“ Pirre saa overrasket ud, men rejste sig straks for at adlyde.

Efter et Øjeblik Forløb indfandt Blaise sig, Skønt han endnu kun var en Dreng og havde vist sig som en Kujon ved Soldaternes Ankomst, følte jeg dog, at han vilde være mig til større Nytte end den ængstelige og svage Pirre, og jeg vidste, han vilde være villig til at gøre hvad som helst for mig. Idet jeg lukkede Døren, sagde jeg: „Blaise, jeg har sendt Bud efter dig for at høre, om du vil gøre mig en stor Tjeneste. Der kan muligvis være Fare derved; men i saa Tilfælde skal jeg dele den med dig. Vil du paatage dig det for mig?“

Knøsens uskønne Ansigt lyste op af Stolthed og Glæde. Stakkels Blaise! hvor ofte har jeg smilet af hans kejtede og dog ridderlige Hengivenhed for mig. Jeg tænkte kun lidt paa, at jeg nogensinde skulde faa Lejlighed til at sætte den paa Prøve! „Det vil jeg, Frøken, om det skulde koste mig mit Liv!“ sagde han glad.

Jeg saa, jeg havde rørt ved den rette Streng. Han skammede sig hjertelig over sin Frygt ved Synet af Tyskerne — om hvilken Barbe ikke undlod at minde ham, naarsomhelst han mishagede hende, og var ivrig efter at afvaske den Skamplet ved en eller anden Heltegerning.

„Det tror jeg ikke, der vil blive Fare for,“ sagde jeg. „Men Blaise, det, jeg vil bede dig om, er at gaa med mig til Arle-Broen.“

„Til Arle-Broen, Frøken! De! Paa den Tid af Aftenen! Ved De, at der er francs-tireurs skjulte i Skovene?“

„Ja, det ved jeg,“ svarede jeg, „men de vil ikke skyde paa en Kvinde og en Dreng, Blaise, og franske oven i Købet.“

„Men de kunde let kyse Livet af Frøkenen. Man hørte Skud i den Retning sent i Eftermiddag.“

„Jeg ved det, jeg hørte det ogsaa. Hør Blaise,“ sagde jeg med en Ro, som overraskede mig selv, „jeg frygter, Kaptajn von Edelstein kan ligge saare netop ved de Skud.“

„Kaptajn von Edelstein, Frøken, umuligt!“

„Nej, Blaise, det er kun altfor muligt. Han red her forbi i Eftermiddag. Jeg talte med ham et Øjeblik; han havde ikke Tid til at komme ind. Hans Vej førte gennem Drecyskovene; han maa have været i Nærheden af Arle-Broen, da Skudet hørtes, det kom fra den Retning. Kaptajn von Edelstein er Nevø af en kær Ven af min Fader. Jeg kan ikke lade ham ligge og omkomme.“

„Nej, Frøken, han var en god Herre og en brav Officer, skønt han var Tysker. Men, Frøken, lad mig og Pierre gaa, vil skal søge omhyggelig. Det er aldeles ikke nødvendigt for Dem at gaa med, De kan stole paa mig.“

Men jeg følte, at jeg maatte gaa. „Jeg ved, jeg kan stole paa dig, Blaise; men jeg maa selv gaa med, og Pierre er alt for svagelig og daarlig til Bens.“

Men skulde — skulde det være, som jeg frygter, vilde vi behøve Hjælp. Hør, gaa først hen til Pater Fontaine. Bed ham komme ind til mig — til mig, ikke til min Fader. Han vil gøre det, det ved jeg. Hvis han ikke er hjemme, gaa saa hen til Jules Roche, han er en brav, paalidelig Mand og vil nok hjælpe os. Men se at faa Pater Fontaine med straks, hvis du kan, straks Blaise. Sig ham kun, at jeg trænger til hans Hjælp. Jeg venter paa Gadetrappen saa længe. Gaa nu ud igennem Køkkenet, men sig ingenting til Pierre og Victoire og skynd dig.“

Knøsigen gik. Derpaa fyldte jeg en lille Rejseflaske med Cognac, tog en stor Kappe og en Hætte, som hang i Hallen, paa, gik stille ud igennem Gadedøren og lukkede den lydløst efter mig.

Der stod jeg paa den selvsamme Plet, hvor jeg for nogle Timer siden havde staaet med Conrad. Der var kommet en unaturlig Ro og Styrke over mig; alt forekom mig uvirkeligt og som en Drøm. Det var en kold, klar, maanelys Aften. Jeg saa op paa Maanen og tænkte paa, hvor kold og ubarmhjertigt den skinnede ned, — og dog udgød den sine blege, stille Straaler over, hvad jeg søgte. Thi en fast Overbevisning om, at hvad jeg søgte, vilde blive fundet, fyldte mit Bryst.

Jeg fik ikke lang Tid til at vente; Pater Fontaines lille Hus var kun nogle hundrede Alen fra Slottet. Snart hørte jeg Fodtrin, der nærmede sig, jeg saa ham og Blaise komme hurtigt gaende og gik ud paa Vejen for at møde dem.

Jeg havde valgt den venlige, gamle Præst, ikke saa meget paa Grund af den Beskyttelse, hans Embede kunde yde mig — jeg havde ingen Tanke for Frygt den Nat — men fordi jeg instinktmæssig følte, at han var den bedste Mand til dette Hverv. Fra min Barndom af havde jeg været hans erklærede Yndling og var det fremdeles. Han kendte ikke noget til mine forandrede religiøse Anskuelser, men tilskrev ganske naturlig min Faders Sygdom Grunden til min Fraværelse fra Messen; men jeg tvivler om, at det vilde have haft stort at sige for ham; det havde det ikke senere, da jeg atter trængte til hans Beskyttelse, skønt han dengang meget godt kendte til det. Blaise havde fortalt ham alt, hvad han vidste, og han begyndte straks indtrængende at fraråde mig at ledsage dem. Som eneste Svare tog jeg Vejen ned ad den stejle, ujevne Ridesti, som skrænnede lige ned til Broen over Arle, til hvilken Bel-fortvejen førte ad en lang Omvej rundt om en skovbevokset Høj.

Jeg gik hurtigt, skønt de løse, slibrige Stene gjorde Stien besværlig, endog farlig. Mine Ledsgagere kunde vanskelig holde Skridt med mig. Alt var stille som Døden, — intet Vindpust rørte sig, ingen Lyd afbrød Stilheden undtagen vore egne ujevne, snublende Fodtrin.

Tilsidst saa vi en mørk Genstand i det Fjerne, og snart skelnede vi en Hest med Ryttersadel, men uden nogen Rytter, ikke Conrads, bemærkede jeg, idet vi gik forbi den. Dyret græssede rolig og var tilsyneladende uskadt. Vi saa paa hverandre, men talte ikke. Stadig fremad ilede vi; snart naaede Floden Arles sagte Rislen vore Øren, og dens Vande laa blinkende som Sølv i Maanelyset. Nogle faa Øjeblikke til, og vi var ved Broen, ved den Krumning, som drejer skarpt ind paa Bel-fortvejen.

Idet jeg skriver dette, ryster min Haand, der svæver en Taage for mine Øjne, mit Hjertes Banker ophører næsten, min hele Skikkelse skælver, og dengang var jeg stærk, rolig, fattet og kold som en Sten. Uforfærdet drejede jeg om Hjørnet. Den brede, hvide Landevej hævdede sig foran os, begrænset paa begge Sider af mørke Skove.

En Klagelyd naaede i samme Øjeblik mit Øre, jeg agtede ikke derpaa, thi langt oppe paa Bakken under et vissent Træ, der var det eneste, som afbrød det ensformige ved den hvide Landevej, grønne Vejkant og tætte Skov, der strakte sig op mod den dyblaa Nathimmel, og som altsammen laa koldt og klart i det farveløse Lys, saa jeg — saa jeg, hvad jeg søgte.

Ja, jeg vidste, at hin mørke Plet ved den grønne Vejkant, med den større Genstand nær ved, var min Ven — min Ven, eller hvad der havde været min Ven.

Mine Ledsgagere standsede ved Skriget fra den saarede Mand, som jeg var gaaet forbi uden et Blik, men jeg ilede fremad — fremad — fremad — opad — opad, til hin Plet var naaet. Og der laa han; hans brede, hvide Pande og blege mejslede Træk var vendt opad mod den ubarmhjertige Himmel, hans Hælm var revet af, hans Sværd var faldet ud af hans magtesløse Haand.

Ved Siden af ham stod hans Hest med bøjet Nakke og slappe Muskler. Dyret vender sig med en sagte Vrinsken, da jeg nærmede mig. Ikke engang da faldt jeg sammen og besvimele. Men da jeg knælede paa Græskanten ved Siden af ham og lagde min Kind mod hans kolde, fugtige Pande, da følte jeg, at mit Livs Lykke var borte for bestandig. Jeg forstod da, hvad han var for mig, hvorledes jeg elskede ham! — at det ikke var for hans Moders Skyld eller for Theklas, at jeg havde frygtet disse skabesvangre Skove. Det var ikke for dem, jeg sørgede.

Nogle faa Øjeblikke sad jeg saaledes, bedøvet, sønderknust. Derpaa genkaldte jeg mig det lyse Blik og den kærlige Stemme, der havde glædet og opmuntret min forsagte Sjæl den samme Eftermiddag. Kunde det være Tilfældet? Skulde det Liv, der havde været saa svulmede og stærkt i den smidige unge Skikkelse nogle faa Timer tidligere, være fuldstændig udsukt?

„Det kan ikke være saa!“ Kom det Skrig fra mine Læber eller fra mit Hjerte? Jeg kan ikke sige det. Med et pludseligt Glimt af Haab hævdede jeg mit Hoved og stirrede fast ind i det stille Ansigt. Var det Indbildning? Bedrog mine Sanser mig, naar det forekom mig, at de lukkede Øjenlaag skælvede, de hvide Læber bevægede sig svagt? Nej, takket være Gud! ingen Indbildning, intet Bedrag! Der var Liv, der var Haab!

Med Hænder, som nu ogsaa skælvede, tog jeg den Flaske Cognac frem, jeg havde bragt med, og hældte lidt ind i hans Mund. Da jeg derpaa satte mig ned paa Vejkanten og løftede det tunge Hoved op i mit Skød, aabnede hans Øjne sig halvt, og et svagt Suk naaede mit Øre. O, hvilket Øjeblik det var! En Glæde saa heftig, at det næsten var Smerte.

Netop da nærmede Blaise og Fader Fontaine sig. „Ikke død, ikke død! Gud være lovet!“ sagde jeg, da jeg saa deres skræklagne, spørgende Blikke ved at opdage den udstrakte Skikkelse ved deres Fødder. „Han har aabnet sine Øjne!“

Pater Fontaine knælede hurtigt ned ved hans Side og følte paa hans Lemmer, medens jeg badede hans Tindinger med Cognac.

„Ah, det er der!“ udbrød han og pegede paa hans Bryst, fra hvilket der gennem et mørkt Hul i hans Frakke var løbet nogle faa Draaber Blod ud.

„Men hvad skal vi nu gøre, Frøken?“ spurgte Blaise. „Dernede ligger der en anden stakkels Fyr saaret; han er ikke haardt saaret, siger Pater Fontaine, men medtaget af Blodtab. Hvordan skal vi dog faa dem hjem? Skal jeg løbe til Landsbyen efter Hjælp? Pater Fontaine vil blive hos Dem.“

„Ja,“ sagde jeg, „men tag først dette til den stakkels Mand dernede,“ og jeg hældte lidt Cognac i Laaget til Flasken.

Medens jeg endnu talte, hørtes der Vognhjul i det fjerne. Vi saa ængstelig hen i den Retning, hvorfra Lyden kom.

„Jeg ved det!“ udbrød Blaise. „Det er Møller Bertins Kærre. Den blev beordret til tidlig i Morges at føre Levnedsmidler til Belfort; den skal køre lige forbi Drey.“

„Netop hvad vi trænger til,“ sagde Fader Fontaine; „besynderlig nok, at de skulde komme just i rette Øjeblik. Skynd dig ned, Blaise, og stands den; den kan tage Soldaten op, idet den kører forbi.“ Blaise ilede afsted og naaede Foden af Bakken, idet Kærren kørte over Broen.

„Er det ikke bedst, at De ogsaa gaar?“ sagde jeg. „De kan trænge til Deres Hjælp ogsaa, for at faa den stakkels saarede Mand op i Kærren; gaa endelig, jeg er ikke bange.“ Og saa gik han.

Derpaa, tog jeg den store Kappe, jeg havde paa, af og svøbte den, saa godt jeg kunde, om Conrads kolde Skikkelse. Den Bevægelse syntes at kalde hans Bevidsthed tilbage, hans Læber bevægede sig atter. Jeg holdt Flasken hen til ham, og denne Gang fik han nogle faa Draaber ned. Derpaa aabnede hans Øjne sig og mødte mine. „Leonie!“ hviskede han, „Leonie! De her! — hvor er jeg?“

Aa, hvor mit Hjerte bankede ved Lyden af den Stemme, jeg aldrig havde troet at skulle høre mere i denne Verden. „Tys, kære Conrad,“ sagde jeg, „forsøg ikke at tale. De er bleven saaret, vi skal nok faa Dem hjem. Blaise af Pater Fontaine er her ogsaa. Kan jeg gøre noget for at lindre Dem?“ spurgte jeg, da jeg saa et Udtryk af Smerte gaa hen over hans Ansigt.

„We'll Keep Old Glory Flying.“

A new national Flag Song of lofty sentiment and striking form. The right song at the right time.

Words and music — our special price — 25 Cents.

En ny Krigssang.

„The Battle Hymn of the Liberty Army.“

Sat til Melodien

„Kong Kristian stod ved højen Mast.“

Baade dansk og engelsk Tekst — med Noder til.

Pris 10c.

Dan. Luth. Publ. House.
Blair, Nebr.